

ключителна привилегія; той вѣзваше свободно като че имаше особно безпрекословно право, вѣзваше като въ къщата си, и нарушаваше уединеніето на Иона съ спокойна физиономія и безъ церемоніи, като чловѣкъ който гледа на туй си докарване като на право, като на обыкновеніе. Съвсѣмъ че характерътъ на Иона бѣше твърдъ независимъ, хитрийтъ египтянинъ достигна да земе надъ духа ѝ една таинственна и силна власть. Тя не мѣкаше да я избѣгне, и ако и да го желаше нѣкога, но никога не са опыта да са постараете да са отърве, като че бѣхъ я омалил змѣнодобныйтъ очи на Арбака. Той я спираше и ѝ заповѣдваше и като нѣкой демонъ чрезъ вѣлшебство я държеше подъ волята си. Като не познаваше истинскія характеръ и тайната му страсть, тя осѣщаше къмъ него почитаніе, което длъженствува умътъ къмъ благоразуміето и добродѣтелята, къмъ свѣтостята. Тя мисляше че той, владѣтеленъ нѣкой отъ древныйтъ времена мѣдрецъ стигналъ чрезъ вѣздържанъето на чловѣческыгъ страсти до открыванъето на таинствата на мѣдростята; ти едвамъ си допушаше да помисли че и той е земно като нея твореніе, като вѣрваше думыгъ му за свещенъ и таинственъ оракулъ. Тя не го обичаше, но са боеше отъ него. Не са благодареше на присягствіето на тогози чловѣка, защото ѝ смутяваше духа и въ най спокойныгъ ѝ минути; той ѝ са виждаше като канара помежду нея и помежду слънцето като че хвърляше сѣнка, изстудяваше сичко около нея съ леданыя си и страшенъ образъ. Никога обаче ти не помисли да му запрѣти посѣщеніята; душата ѝ са покоряваше на единъ видъ вѣлшебство, което происхождаше ако не отъ отвращеніе то навѣрно отъ друго едно чувство подобно на вѣщпаванъе, което докарва ужасътъ.

— Наставля бѣше удобната минута, когато Арбакъ са рѣши да употребилъ сѣко искусство за да завладѣе сѣкровището, което бѣше пламенныйтъ предметъ на желаніята му. Той бѣ достоенъ вече и са гордѣше за побѣдата си надъ брата на Иона. Отъ минутата, когато Апикидъ падна подъ сладострастното вѣлшебство на самыя преди малко празникъ у Арбака, послѣднийтъ вѣрваше че властьюта му са е вече затѣяла надъ сѣрцето на младыя жрецъ на Изиды. Той най добръ познаваше че по предадена жертва друге нема отъ младъ момъкъ съ пламенна натура, когато са предава първый пѣтъ съ цѣда душа и тѣло на властьюта на чувствата.

Щомъ Апикидъ са пробуди отъ дълбокия сънь, слѣдъ чудовищното увлеченіе отъ наслажденіята, на които са бѣ продалъ цѣлъ, засрми са и са оплаши; вѣроломното престѣпленіе на свещенни-